

הלבות חל המועד סיימו תקמו תקפו

Digitized by Google

הבן: ח *ח'עולה אשה *כל תכשיטיך במווער. יכוחלה ופוקסת (פרוש, יב) מחלוקת שעורה לאן ולכאן, רשי') ומעברת סרך על פניהם וטופלת עצמה (יג) בסיד וכיצדabo, (יר) *vhoo שתיכל לסלוך (טו) במווער. (טז) ימעברת שער מבית החשוי ומבית העוריה, בין ביד בין בכי, ומעברת און לא גלו אאנט זונט כ שם ושב הינדר כ שם ושב גראט

תקומו דין מי שמט לו מט בחול המזעך, וכו' י"ב סעיפים:

א אֶחָל כְּמוֹאַד אָסָור בְּהַסְּפֵר וּמִצְנְתִּית. לְפִיכְךָ אֵין מְנִיחִין אֶת הַמֶּטֶה בְּרֻחוֹב. שָׁלָא לְמִגְּאֵל אֶת הַהַסְּפֵר. **(א)** בָּמְתַעַם זֶה אֵין מוֹלִיכִין אֶת הַמֶּטֶה לְבִתְחִיךְכְּבָרוֹת עַד שִׁיְנָה הַקָּרְבָּן מַתְקָן: **ב** גִּנְשִׁים מְעוּנָות, דְּקִינָה שְׁלָמָם עֲנוּנוֹת פְּאַחַת, אָכְלָל לֹא מְקוּנָות, דְּקִינָה שָׁאַחַת מְרֻבָּת וְכָלָן עֲנוּנוֹת אַחֲרִיה, וְלֹא מְטַפְּחוֹת, דְּקִינָה לְהִכּוֹת בָּף עַל פֶּף. נְקַפֵּר הַמֶּת, אָךְ לֹא מְעוּנָות: **ג** **(ג)** כָּל שְׁלָשִׁים יוֹם לְפִנֵּי הַמּוֹעֵד **(ב)** אָסָור לְהַסְּפֵיד **(ג)** אַעֲלֵל הַמֶּת שְׁפָת לֹו לְקַנֵּי שְׁלָשִׁים יוֹם **(ד)** קָרֵס הַמּוֹעֵד. יְגַפְּלוּ אִם יְשִׁלֵּן הַהַסְּפֵד בְּלָא זֶה. בְּגּוֹן שְׁמַת לֹו מֵת בְּתוֹךְ שְׁלָשִׁים **(ה)** שִׁשְׁמָר לְסִפְדוֹ אָפְלוּ מֵת עַרְבֵּה הַרְגֵּל. **(ו)** אָסָור לְהַסְּפֵיד עַמוֹּן עַל הַמֶּת שְׁמַת לְפִנֵּי שְׁלָשִׁים יוֹם קָרֵס הַמּוֹעֵד: **ל** מֵי שְׁבָאָה לוֹ **(ח)** שְׁמַועַת בְּתוֹךְ שְׁלָשִׁים

שערית תשובה

בחול-המוגדר אכל ביז'יט אסורה, כייך באז': (א) סכין. קלומר, שפערת
השעור בסיכון:
(ב') שמוועה. דקמי לה באלו מט וווען למאיד יומן:
[ב] כל ל', יומן לאילן המוגדר בו. אין מה שפטתני בטלשהה שפה-הופתע בטול
הופתע מספק דבר כי גם אם ספקני שייתר יהוד-פארטס ס' מילך יייד פיש' קאָט
טעלק פון צחונט ליכן קאָטשר, וטלס ספקני עלי מחלוק נאָכָר קשׁע' פון מה לפני
אלטס. שאָז דע פונטן נאָכָר בְּהַדֵּחַ. געה ראייה בעשותה-יעקב חיב' פיקון כה
קמֶּן דורך אַל מִתְּהַרְּדֵר לְהַטְּבָא כו', אַכְּלָם אַתְּ מִתְּהַרְּדֵר בְּשִׂלְיָן שְׁפָרְפָּרְוָו בְּבָדְבָד תּוֹתָרָאָן מִתְּעַזְּרָה שְׁפָרְפָּרְוָו כְּלָבוֹ כִּי' לְאָמָשִׁין, ווענד ייל. הַכְּבָד טוֹרָה
דִּיןְהַכְּבָד אֲגָלָה כו', ע' חֲבָרִים צ'י', וְקַשְׁאָה לעשִׂיתָמָן מעשה בה מא לא בלא קאָטום שנאָה שְׁפָרְפָּרְוָו כְּבָש' בְּשָׂבָעָה שְׁפָרְפָּרְוָו:

באליהו

* עישה אשוח ובו. בගרא איטא דלן קני פקשיון כי בילדה אין בוגנה שיר, דאך זקינה רצונה בטבע להחטט וען פדר בעדים שUMB שאמין דאר שאיין לה בעל ומ"ז. און עגן סד משלע בגרא לא שוי כי אם בילעה. וכן נראה שם אפרוש האשורה לתקבכים שם: * כל תכשיטייה פומוד. שאה צ'ר' הונע חזא (וילג'ן ואיל-פֿעַשׂ, לפפק' עושה גדרה בלא שמי' בטערא (רבה¹⁰) והרטב' און: * ורואו שטוגבל לטלקן כבמוגעד. סטטבד טשיך לדיא שיטת קרבבים וסמא' להחמיר. נפל מקום או זיך בדור הווא, שפצאתי לכפה ראנזון דסבדרא לח' קרב' הדיא פלאג' געל בען והלבקה ברגן דאך אם לא הונל לטלחה מוגעד גס' בן בפה, והא כדר' גייז הא מובא במאידענזה והאזר' רעד המובה בהחזה אשר', וכו'. הדיא דעת קאשכול וכו' קא זאדי קובייב' א' יקל, וכו' בסטא' א' דוקור סראב' הא זאה פירוזלמי, קשיות פוטקדים הפלקלין זאה פקסטה דמלומזא דילען, ובפרק' איטא דילען זאקי פקס גראבן למלען, וו' בחבורה חור דו גנט שיטה סיורולמי ולכלי עלאה זאקי באפין ד אסר:

* על המת שפטה לו * לפניו שלשים יום קדם המועד. משפט צלולוון זה ובסוגו הוא עדין יותר שלשים יום למיטחו, מכל כך קומם פירן שפוצפן בסעודה עד קרבל הווא בחות משלשים יום, אסור. ואין בזיהודה טיען בשם בפקחיתו מה ש: * שפטך לך פדו, אפללו מה ענבר קרבל. ואם הוזא אמר מחר מצאות וכן בערבית-שפת, ציריך צינן אי פטך לך פקסידייזן, דאנפער דקכון אונקרים דזוק סדרן בערבית-שבת וערבי-יומוטוב אחר חזון(14), כבבואר צ'יז'ו-הדרת טיקון ואן הווא לנטען קפסטיד(15), אם לא לולענדי-הדרת(16) שטיפסידין צ'יללי בערבית-שפת וערבי-יומוטוב [בז' צענבר-פצע אחות רצונות, רלא עיריך מהל ה-פודע דטיפסידין צלינו [טמ"ג]. אף ראנט חמירין בחל-הפורסם שלא קפסיד אפללו על תלמיד-הדרת(17), במו שבחבו הפטקים, מכל קלום לענין ערבית-שבת וערבלים-יטוב בראני אין להזכיר בזה:

בשם ובנטים קאון שבחנש אלול אַלְלוֹן (ה) שטחן. מפניהם שהו לא בדשחן ומקוריותם אַבָּוּן לא בלבו ואיזה מהזפקה בשבייל ההספה, וזה מתר (ז) אַפְּלוֹן אם המפיד נועל טבר, ואפלור על טבר כל אדם שאיט מלמיד-חכם: (ז) אַסְׂוֵר להכפיד עמו וכו'.

שיעור הצעיר

(ט) גנרא: (ט) ט', תונינו לדרעת שטחן אל-תולא' (דפקק) עפיה וראשוניים קומחה. גאנטמא לפל' טה דעכ' בא' קב'ינ'ו-ווק' בשם קרבנטין דאך' הווא מז'הה קקט מותך ל' לעג'ל פשעמו לה'קסידו ער' רסבר דטעם נפשנעה הא (ביב'), און ראייה מהש'ל'קער'ה דזעטן גלטאל, אונ' הא דעכער' ב' וועער' ד' יוניא ליעת'ה נקמ'ב' ז' פְּמַבָּן, ען' שטס בעמעו ברוור'ה-קאנט. און' באקט ל'ב' ראשוניים פְּסָקָן כישטאל, קלא הלה'ה קוק'בָּם' ו' רְרָכָבָ' ז' וְסִמְמָה' א' וְסִרְאָה' ש' וְסִרְטָבָ' א' עונגעט'ו-ווק' קאנט'ה גְּבָרִין' דְּבָרִי קְרָאָבָ' ז'. וּבְאַפְּלָל מְשֻׁמָּע בְּסִיפָּן שְׂמַחַד לְחוֹרוֹת שְׁטָמָאָל, דְּפָקִים כְּבָה הא דק' פְּרִירִי' ז' צְפִיאָת וְהַחֲסָבָה וְכְרַבְּפָי' ז' וְהַרְשָׁבָ' א': (ט) פְּרִירָאָדִיס: (ט) קְשָׁעָם דָּאַין בְּקַבְּנָה דֵין אַלְמָדָר-חַבָּס. בן מְשֻׁמָּע מְפָרִירְקָבָרִים, וְשֻׁטָּם נְמָקָלָן, דְּבָרִי אַנְגָּר תּוֹסְקִין זֶה לְבָנָן שְׁלָא' לְקָלָך' אָרְבָּמְעָז עַצְמָן, דְּמַדְיָאָן דְּקָנָהה הא מאפר גְּבָרְלִידָר בְּקַבְּנָה דֵין אַלְמָדָר-חַבָּס: (ט) קְרִירָאָדִיס וְשָׁוֹט:

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torgh-box.com

הלבות חל הפווער סיינן תקמו

יום קיום הרגל (ז) יונראה לי שמשמעותו, ואפקט-על-פי שהוא רוחק מה: ה' יונראה לי שמשמעותו נזהרים במלansom השנה לסתה המטה (ח) ולהזביר נשמהתו (ט) איןנו (ט) בכלל זה ומתר לעשׂותנו (ט) בתוך שלשים לרגל: ו' אין קורעין על המטה בחול המועד (יא) אלא לקורעין ישם חיבים להח Abel עצלינו. וכן (יב) על (ט) קם או על אנשים כמו שטוט יציאת נשמה. (יג) וכך קרוב שחייב להח Abel עלייו ועל חסם קורע אפלו אין פגוי אלא שפהה לו שמועה במועד (יד) אם הוא בתוך שלשים יום. (טו) וכך אף קם בשור אין קורע אלא אם כן בדעת בין מיטה לקבורה. ההגהה (טו) שיש חולקים. ענוגו (ז) בני (ז) לא אשכנז שלא לקורע מפני שאין מנגג לש לקורע על כלם: ז (יח) אין חולץין כתף קורעים לאפר המועד (סחריל וחדר סיכון ותחן), ובכך שמיינגן לאפר המועד, והוא שלא קרובין של מות מהחייבים להח Abel עליו, או על קם: ח' מברין בחול המועד, והוא שלא ברחה אלא קרובין של מות. ולא יברוי קאביל בתוך ביתו אלא על מיטה וקופת, לפי שאין יברוי במתה ברגל כלל: ט' על הקם מברין הפל בחול המועד בתוך ברחה ברחה שברין את כבפתה המטה גוף כלם: ט' עול הקם כל צרכי המת בחול המועד. גוזין שערו ומכובדים קרבאים. שהפל אבלים עליו: י' (יט) יושין כל צרכי המת בחול המועד. גוזין שערו ומכובדים בסותו? יונישין לו ארון בחר שבו המת בדי שיהיא נבר מתה נצורה המת. ואם לא היה להם נסרים, מכבים קורות ונוסרים מהם נסרים (ט) (ט) בצעעה בתוך הבית, יושם קיה אנשים מברךם (כא) עוזים אפלו אין כורתין (ט) עץ מן העיר לנorder מנפנ' נסרים לארון. (טג) ואין חוצבן בשיק.

בואר היטב

(ג) בכללן. שחריר עירז פזוקים קאלבולות שלובשין אח"כ ללבנים. ב"י. ובת' ללבישת "ד" סיכון שמו דאנו ותוגדים למקיר אפלוי פעם ראשון אפלוי תחנן סכטול: (ה) חכם. פשלוטאקים יהוו נדר' בלבנה בכ"ב זראייר, אפלוי איננו עילשוא ולטן בה. ג"י: ואן בפונט ת"ה קות. מ"ה: (6) אַשְׁקָנִי. קינן אשכנז טפש, אקלטפלוין גבעו להלען על קלם. כיב סיפן עב, מ"א. ואיך באשכנז איל אכני ואפנו, קנטקט אפרוניט. וען קוינ"ד סיפן עט. ואם מת אכני וקנבר ד ר' דומעד, מהרים מלוקלין סיפן עד: (7) בְּגָנָה. ואם א"א בקנעה עישון פוליל ברלא אפער, חיז, כה'חן, מ"א. וען סיון חקכו סיק ד: (8) עץ. אקלטפלוין בזנן, וטלטען אפלוי באדם מפרעם, ואפלוי אין להם עצים אפורים, אספה,

[7] אֲשֶׁר-בָּעַדְתָּ. וְבָהִנָּה. וְכֹתֵב הַמִּשְׁנֶה לְפָנֵי פָּקָד יְהוָה כְּמַלְכֵיכֶם אֶבֶל: עַל אֶdom קָשָׁר אֵין שְׁמָדָר בְּשֻׁתָּה צְבָאָת וְשָׂמָחָה נִזְחָמָה שְׁרָאֵל לִדְעַת הַמִּתְּבָרָר בְּיוֹדָה טִיקָּן שָׁם. אֶבֶל כְּנָפָא אֵין קָטָב שְׁגָנָן כְּפָרְאָיא זָמָן בְּאָמָן שָׁרָא אֵין חַבָּא קָאָה בְּעַמְּדָה בְּשֻׁתָּה צְבָאָת וְשָׂמָחָה. עַמְּדָה אֵין קָרְבָּא בְּלָא אָמָן כְּפָרְאָיא, וְהַזְּלָא בְּנֵי הַדָּתָה. עַמְּדָה:

שער תשלבה

רורטה אפללו באדם כשר, אלא אם כן עומד עליו בשעה יציאת נשמתו⁽²⁶⁾: (ט) ומש חולקין. דסבכיא לנו ראיין קריעה כלל בחלה-הטוער⁽²⁷⁾. ותירני אשננו נגנו לעשות פשרה בין אל שמי הרשות ומחלקות בין אב ובן שאור קרובים⁽²⁸⁾, ועל זה כס ראה ובקומות שאין מונגע בבר ייש לזרע על כלם, דמאנר סדרן בלבנה אכל בפולני קראושנה: (יז) בני אשננו. סיינו אשננו מפשח⁽²⁹⁾, אכל בפולני נגנו לזרע על כלם (אחוונין): ז (יח) אין חולין בתף וכו'. עיין כיורה-דעתה סימן שם סעיף י' בהגהה רעכשו לא נגנו לא כללן טהור כללו⁽³⁰⁾ ואפלו בחל: י (יט) עושין כל צרכיו ספתה ייבר. וונפרן פרכינין⁽³¹⁾ ז אפללו מטבח האם⁽³²⁾: (כ) בוגניא בתהוו הביתין⁽³³⁾, ואם אי אפשר בוגניא עושין בפרקסייא, ונדרא בפקפסיא דרבבי ישנא. אכל בפקפסיא ולגבי עוכמי⁽³⁴⁾ לא, אכל בך לא אכל בך לא אפער (מ"א), וכאלה רקה מקל אף לא נגי ערכם ששהוא צנוך כתה⁽³⁵⁾: (ככ) אכל אין כורתין עז וכו'. אכל מטהר (ו) לקץ הדס⁽³⁶⁾, שהכל יוציאן שהוא לא נקי מטהר להעכירות השלחן, מה שאן בין ארדים יבזר שוקצטו לצריך רבנן, ואפלו באגדים מקרים אסורים. אכן היבר ראי אפער בענין אחר. (יז) יש אוקרים דמאנר לקץ אף מה מהחר ואפלו לארכ שאיינו מקרים, ועל-ידי עכרים בונדי יש להנידר: (כג) ואין חוצין אכבים. רודריה לומר, מן ההר, (ו) אכל אם הם תזובין בבר ורואה לשלון

דעת-כל-פניהם על-ידי-יה מஹוט ל' עוד צעד במוועדר:
ד (ז) נראה לי שטעה במתה בחוץ שלשים יומם קרבן בלבנו
 בלא חסידות, וודין במתה בחוץ שלשים יומם קרבן שטעה
 להספיקו קיום עגנו: ח (ח) ולהזכיר נשות. וזאת היה (ז) מה
 שנתקבצן להספיק נשות באיל מלא רוחמים, שניהם אף עגנו
 עצמו מחר ואינו הספר אלא שפתוחlein עגלון⁽²⁾: (ט) איתנו בכלל
 זה. לאנוקה, דעתו להפסיק על-ידי-יה אבלתו, (ז) שקיי קיום
 לבן לובשים שחררים⁽²⁾ ואחריך קסירין אוום ולובשן לתנים
 כבב[ן]: (י) בתריך שלשים צרגל. אבל במועד גופה גורדי אסורה
 להספיקו (ט) אך אכן זה: ו (יא) אלא לך-רוויין. אבל כי
 שאיגנו סיב ורזהה לזרע מבני הקבוד, אסורה. ואפלו לך-רוויין
 דזקאה אם מה החול-המוועדר, (ט) אבל אם מת ביזום-טובי⁽²⁾ אין לזרע
 במועד עד אמר יוסטוב, להקיה שעזקה לאו שעת חמום ולאו
 שעת שמיעת הוה: (יב) על-קבם. שטואלון אוותה דבר-הקלבה
 בקבל מקום ואומר, נאפלו אינו יוזע לא ולמן ביה: ו אין בזמננו
 פלמורי-חכם כוה [מ"א]: (ג) וצל קרבוב וככרי. שטאה בפרוש
 וחוויל את קבריו קרכומין: (יד) אם הוא בטור שלשלשים⁽²⁾. אבל
 אם היא לאחר שלשים אין קוודע במועד אפלת על אבוי ואמנו
 נזיר סימן שם סלא"א בש"ק שם: (טו) ועל ארבע בשר⁽²⁾ וכו'.
 ואם עצם בשעת יציאת נשמה חיב לזרע אפלו קאייבן ארם
 קשורתן. לעצם בזונה-זעה סימן שם סער ו בהג� השגהה להקל

שער הצעין

(1) ואין זה דוגמה לטענה שחייבן על המחבר ומוציאין ושותות אומור שה' אל מלך וביקרים', שז' קני בכל הפסר שאסור, ודוקא לא אמר משלים החשש אביך, שעל ידך זיה מפסיק נאכלהות וכוי' כפמא', ובכפאה שמע בעה מפיק נעלום להלן⁽¹⁹⁾ לילך פמיך אף לא עלי' נrangleלים: (1) משמע לדובשנים שחררים צד האם ייב' חישט, ואין זה בכלל קרייש שמקסיק ב'א' חישט. דענונו הוא רק משום אבלות. ורש שפערין בשורות נס-קן קי' חישט⁽²⁰⁾ (ב' פמ' ג'): (2) פשוט, ובעודת-סוף נזמן בז' קסח-ערלעס: (3) ארכיטיט: (4) ארכיטיטים בשם ררכיכימלעס: (5) מא-ארכיטיט, ארכיטיט ביז' ארכיטיט: (6) פלאטיטים: בשם תפתיישרים, וכן עטפיג אאלטיג בה: (7) פלאטיטים:

הַלְכָות חֶל הַטּוֹעֵד סִימָן תְּקָמָנו

ביאורים ומוספיים

[משנה ב ס' ק ט]

על אדם פָּשָׁר⁽²⁴⁾ וכו', אֲפָלוּ בְּאַינְנוּ אָדָם בָּשָׁר⁽²⁵⁾ וכו', בְּשֻׁעַת יִצְאָת
שְׁמֵךְ⁽²⁶⁾.

ונראה אם יתאפשר לסייע לאם שפַרְעָה במשימתו זו. מילוי הדרישות
הנויות בפַרְעָה יאפשר לאם שפַרְעָה לסייע לאם שפַרְעָה במשימתו זו.

עכירה לוניבאן או שנמנע מלקיים מצחה בשבי טורה, אבל אם רעל לששות עביה ואפייל לחייאבן, וכל שכן אם הוא מומר לעבהה ררה. אין קווען עליו אפייל מי שעומד שם בשעת יציאת הנשמה. לענן המנג בזונגע, כתוב הגשר החים (ח'א פ"ד אות ז) שנוגט לחקל קrhoע על אדם שאיתו מוחזק לאדם כשר, גם מי שעומד שם בשעת יציאת נשמה, משום שגם לא כן לא ימצעו אנשים שרצו לעמוד בשעה יציאת דושמה שודיא וכות לנפטר, אבל על תלמיד חכם מוץין בטורה או במוחזק לאדם כשר מעין, נהוגם רוכב לקרוע בשעת יציאת נשמה, וכן כתוב הক ההייב (ס'ק ב"ה) וחוסיפ, שבר נהוגים בירושלים ואלא שכברבורי מיבור שאר שוק על חכם איזו רב, לא דגון לקידע, ממש שאיין לדבר סוף, ואם אבנ' להרחש על גל חרכ ותרום לאישאר ערלוין גול גיטין [ה'ג]

(26) ואף שדעתה המוקלטת בהזאת רעת הרabiיה והוא ייחיד בה
 (ובן תמה הביי שם על מגוג והם), כתוב השולמן גובה (זיד סי' שם
 טשי' יט) שכין שביל אדם מוחזק בחזקת בשורתו, אם כן ישחק
 לקח על כל אדם, ואין לדבר טוקן, ולא ישאר לו במד ללבוש, שכן
 שפכו אל המגילות שארץ יהייא מזכרנו.

[70]

דאיין קרייצה כלל בחול-הטוען²²⁾ וכן, שאר קרובים²³⁾.

(א) אכן, גם למעט הטעונים שאין לך עליון על הקוראים בחול המים, בחתוב הנשר החיים (ח'א פ"ד אות ב') שיש לבקר בעת הלוחה ברכבת יי'ין האמת', ולא בשעת הקרויה לאחר המשך. כן ש' שהרבה נתקנה על השמונה הרעה, אף שלא התחל להנוג אובילות ואמ לא בירכו בשעת הלוחה וכבר עברו שלשה ימים, לא בברכו בשם נמלבות.

(28) והעומד בשעת יציאת נשמה "של כל אדם", כתוב הפסמ"ג (א"ז).
 ס' ז שיטון שקורע בחול המועד אף למונח אשכנו. מואידר
 החבמת אדם (כלל קנב ס'כ) כתוב שאף העומד בשעת יציאת
 נשמה, למונג בני אשכנו איןן קרווע בחול המועד [הבא בק']
 החחים (ס'ק טט). וראה מה שבתבונן לעיל (ס'ק טט) שבמנינו
 העומדים תשעת יציאת נשמה לא נהש לקרווע כלל, אפילו בשאר
 חמוטה דשנה, חוץ מעל אודם המוחזק לבשר.

[7]

אשכנז מעתה (29).

ובתב ההיכנות ארם (בכל קבב סי' שבב' ח' נשמע שבחוגהו בבני אשכטן לקורע רק על אב ואם, וכן בתב הקצתיע' סי' קכח סי' ז') והעריך דשלחן (ס' ח') שרך נוהגים, וכן כתב הגר"ש דבלגץ' העוררת בטוק ספר פט' ברוחן) שרך נהנים בזמנינו בכל העולט' גם בארכן ישראלי, הדורך החיים (סי' רמו סי' י) כתוב שבחול המודע קורע אפילו על שאר קרוביים (ובמנגה פולני). וכן העיד הגרשוי איעברך (שביב פס' דיע' י) בשם הגרא"ד בחרין, שבמשפחתם ושחיו יוצאי פולין נהנו בארכן ישראלי לקורע על כל הקרוביים במהלך המוער.

המשר במילואים עמוד 5

[מישנ'ב ס"ק ח]

18) והמקור לכך שצריכים להתפלל על המותם, כתוב בביבה "לעיל צי' רעד ס"ז ד"ה ונוהג) שבשבוי למדנו כן ממה שנאמר "כבר לעמך ישראל אל הרים", אשר פירט "אל הרים", מכאן שהמותם צריכים כבירה, וזהו רמייא למלון (ס"ר תורכה ס"ז) ובמשניב שם (ס"ק יון-יט).

[ס' ק ס' צ יעה]

19) ובטעמם המנהיג, כתוב בשווית יצ' אליעזר (בן יעקב סי' ח) שאין זה בכלל ה הספר, משום שישראל מלא רחמים הוא טהר שווה שאומרם עברו כל נפתח, וכוכבואר בישועות יעקב (ס' ק ב), ורואה משגבן ל乾坤 (ס' תרצו ס' ק ח).

[מיש"ב ס"ק ט]
לובשים שחורים(20)

20) ולענן ליבורש שחוויות בזומניט, כתוב הגשר החיים (ח' א' פ' ב') אוות ז) שמאנו שנהנינו הגויים מנהוג זה של ליבשת שחוריים, הרוי זה בכלל יבוחקוותיהם לא הולבו', ואוצר לההוא כן. וכן כתוב בספר שלחון גבוח (וירד סי' שעמ' סיק ב') שבירושלים המכנה הוא שהאבלים לובשים לבנים, ואומרים שאדרבה יש עניין ללובש לבנים ודוקא כדי להזכיר על הנשמה.

[משנ"ב ס"ק יא]
אלא לדורותינו⁽²⁾

21) ואך שאין אכילתות [בפרהסיא] במושע, מבואר בשערען ל�מן (ס"י תקמה ס"א ו-ה), כתוב המשנה לממלך (פי"א מהל' אבל ה"א) שלעה זו כוון שהויא שעת הימים. התריו לקרוגן, וכן כתוב העיר השלחן (ס"ה), ווקטוריס לחול המונד, בהב בשווית עץ אליעזר (חיה ס"ה) שיש לדוד להחולף את הבגד הקרען לאחר הקבורה וללבוש בגדים אחרים, כי ריך אכילתות שצינען והוגה במושע, ואסור להראות אכילתות בפרהסיא, ובמובואר במשניבן ל�מן (ס"י תקמה ס"ק ט) שאין לאבל לשנתה בסותו לחול המונד [זמניך לאחר ההג חזרו לטבש הבגד הקרוען, כדי שלא יצערך ל夸רע את גדיי ההג שלבש עד עכשווין], וכן כתוב הגרש-דבליניגק (ההרשות בסוטו ספר פנו ברוך) שזקחו עבם לביית הקברות בגיןם להחלפה במקומות הבנידים הקרועים. או שילבשו מעיל החבג הקרען כדי שלא יראו את הקריעה.

22) והמג'א (ס"ק ג, שהוא מקור הדין) כתוב שניבור ביום טוב ז'חובא בבראר היוטב ס"ק ד). ומשמע מדבריו שכמות ביום טוב אין נCKER בחול המונד, מותר לקרען, בין שעוד שעת הקבורה הנחשב שעת חיים שמורר לקרוען, וכן כתוב המשנה לממלך (פי"א מהל' אבל ה"א), וכן כתוב בשווית אגרות משה (אויח' ח"א ס"י קס"ד), והוסטן,

[מישור ס"ק י]

(23) והשומע בחול המועד שמת לו אחר משאר קרובים והוא תון שלושית למשתנה, ואם ימתין מלקרוע עד לאחר המועד, תהיה כבר שמוועה וחויה, בתב הש"ך (יוזד ס"ג שם ס"ק מו הביאו הא"ר ס"ק ז) שבאותם וזה גם למנוג אשכנו שהביא הרמ"א (שם ס"ב א"ז) יקרע בחול המועד אף על שאר קרובים, בין שאם ימתין עד לאחר המועד שוב לא יוכל לקרע, ובאותם זה לא נגנו לחומרה וכן כתוב הוכמתו אדים (כל קב"ס) וראה בש"ך (שם ס"ק י"ז) מה שהביא מה"ח.

הַלְבּוֹת חֶל הַמּוֹעֵד סִימָן תְּקִמוֹ המשך מעמוד 38

(33) ואף שבל דבר שאסור מושם מראית העין, לא תלקו בו חכמים ואסרו לעשנות אפילו בחורין חזרות (כמובןobar בשווי ליעיל (ס"י שא סמיה), וכן דלקשו התוטפות במרעט קטן (ח, ב דיה ומונטרא), יש לישיב לפני עית הטוטטיב שאיסור מלאכה בחול המועד הוא רק מודרבן ובמובה לעיל (ס"י תקל טיק א). געל פ"ג מה שכתב המשניב לעיל (ס"י שא כי' קסה) וכן כבב בשעה י"צ לפחות (ס"י תקנא טיק מוד). וראה גם ביה"ל (ס"י שלו טיט דיה בעגניא), ובמה שכתבנו לעיל (ס"י תצעו טיק ט) שהאיסור בחדרי חדרים הוא ורק במקרים שלulosים לחשוד בו שעובר על אישור דאורייתא, אבל בשחדר הוא שעובד על אישור דרבנן, מותר לעשנות בן בחדרי חדרים נואה מצחה משה להזכיר משה לוריאו (מורעט קטן שם) שפירושן אין דרכי החשופות שם), ולודעת הסוברים שאיסור מלאכה בחול המועד הוא מדאורייתא [כמובן ברשניב (ס"י תקל שם)], והוא מה שתוירוץ בוה הדרן (כיצה ד, ב מופר היורף, צין לרברוי בבחיל ס"י שא שם דיה בחדרו).

(34) ובטעם אישור עשיית המלאכה ביפוי הנבראים, כתוב לעיל (ט"י תקנו ס"ק לט) לעני רכבה בעיר לעזוך המת בזום טוב שני, שבעיראו הנכרים שישראאל מחלוליט יומ טוב עבר המות, יאמרו עליהם שמחלוליטים יומ טוב וויכרואו אותם לעשנות בס מלאכות אחרות בית טוב והוא חין כן לעני חול המתו.

(משניב ס"ק יא)
שְׁחִכָּל יְקָדָם שַׁהֲוָה לְעַזְךָ הַפְּתַח⁽³⁵⁾.

(35) וכן בעיר שדרים בה מעט יהודים, כתוב השועע בכל מות נחשב מופרלט, כי כלום יהודים בשיש מות בעיר. אכן בעיר שדרים בה הרבה יהודים, כתוב בשעה י"צ לפחות (ס"י תקנו טיק כ) שאף אם התטרסם הדבר במקורה אין מעיל, וא考ר לעשנות עבורי מלאכה בפרהטא.

(משניב ס"ק כב)
מְקוּר לְקָנָן בְּרוּסֶה⁽³⁶⁾.

(36) ה兜ר זה, פירש לעיל (ס"י תקנו טיק ייח) שנאמר רק במקומות שנחנים להנחת הדס על מות מת מושם כבודה.

[משניב ס"ק יח]

דַּעֲבָשׂוּ לְאַגְּגָגָי לְתַחְלִין בְּתַחְפָּרְכָּל⁽³⁷⁾.

(37) ובטעם הדבר כתוב הלבוש (וירט שם טיט), שבזמן הזה הוא זולול רב איפלו לאוט שפל וענין שכישראאל, וממו שbowmom ארם החשוב פטו ר מחלת בתף בשאניה לפ"ג בבודה. והערוך השלחן שם (טיט) ביאר שבעזרות הבוגרים של ימינו במעט ולא שייכת חולצת בתף אלא אם כן חולץ את כל הכבגה, וכן סולם מחוללים על במד זה.

[משניב ס"ק יט]

חַוּפְרִין פְּקָרִיכִין⁽³⁸⁾ אֲפָלָו מְעֻשָּׂה אַקְמָן⁽³⁹⁾.

(39) והוטר במשניב לעיל (ס"י תקנו טיק יט) לעמן יום טוב שני, שאפשר לברוך את המת בסדק שלא בחפירה, מימ' התירוץ לחפור התבוכים [ובטעם הדוחר ביאר הרמב"ן (שבת קלט, ב), שהוא בבדו של מה], וכתח הדרכי משה (ס"י תקנו אות א) שנגןו להקל בחול המועד כמו בזום טוב שני.

היתר זה לתפור לחרוכין וכן לקצץ עבורי הדס ברולחן (ס"ק כב) כתוב שם (ס"ק כד) שאינו אלא בחזרתו של מת, כדי שיראו חכל שועשה כן בשיבול המת, ובמו לעני עשיית ארון וניטרת קורת לארון כמכואר כאן בשועע.

(40) וכן להדריס ולחרבוק מודעתה אבל בחול המועד כדי להזיע על כך ללבים, כתוב בספר ששי"ב (פס"ז הע' קפ"ד) שמסתבר שמותה, בין שנחשב כצורכי מזעה מושם בבודו של הנפטר.

[משניב ס"ק כ]

בְּאַגְּגָא בְּתוֹךְ הַכְּבִתָּה⁽⁴⁰⁾ וּבָרָה, דְּלָגְבִּי עַכּוּמָה⁽⁴¹⁾.

הַלְבּוֹת חֶל הַמּוֹעֵד סִימָן תְּקִמוֹ תְּקִמָה המשך מעמוד כ

בעצמו במוחיק ברכה כאן ובשות' יוסף אוומץ (ס"י צמ). ובמקומות צער וכחיזא בו, וראה מה שכתב החכמתו אוט (כל' קסט טים שאפשר להקל בדעת הסופרים שעשרה ימים לעין חמוץ בין הראש), וכן שיש להקל לעניין חסורת לנשדים [שים מתיירם לב אל אש להשתפר לאחר השבעה], וראה שכן כתוב הגיר החיטים (ח'יא פכאי סיב אות יט) ששבשת הדרק אפשר להקל ולהחשיב את שמיוני עשרה בשבעה ימים.

(משניב ס"ק ט)

שְׁנַעֲתָה-סְפָר הַאֲפָר.

(4) וכן ברופט ראשון של שועע עם הגהות הרמ"א לא מופיעה הגהה זה.

(משניב ס"ק יט)

שְׁבָעָה מִתִּי מְצֻהָּה⁽⁴²⁾ וככ', אַוְתָם שְׁהַסְּפִיף עַלְקָב⁽⁴³⁾.

(40) שהם אביך ואמתה, בנו ובתו, ואחיך מאביך, ואחותך מאביך אם היא בתולה שלא התקדשה לאיש, ואשתו.

(41) שהם אחינו מאמנה, ואחותו מאמו בין בתולה בין נשואה, ואחותו מאמנו נשואה, ואחותה לבנתה.

אלא בדברים שבעינא, כתוב (שם) שבטו בג' שלושים ברגל אין האבלות מוחפרט ממנה, ונחשב אבלות בזיננא, בין שניין שלשלשים הם רק בשב ואל תעשה [בשותה מדיני שבעה בכפיה המטה וועטרו הראש], ונוהגים בחלקם בין קר מרדין הרגל [בגיהוץ ווטספורם], וגם כשלבש בדם שאינו מגיהץ, כתוב הטיז (שב) שאנו ניכר שעושה כן מוחמות האבלות, כי הרואה יכול לומר שיתכן שהוא מושם שאן לו בדור אחר, וכן לעניין גליה, איטו מפורסת כל קר שבא ממדינת הים ואינו מגיהץ, וכן בשער הרברטם. וראה טעם טسف בبيانו הגראי שם (ס"ק ד).

(48) ובשעה י"צ (ס"ק ד) הביבא בשם הרברט ווסף, שאף שודעת מהרשיל ומשאת בניטין והשיך ששמייני עצרת נחשב בשבעה ימים, מימ' אין לומר בזה זלהמה דברי המיקל באבל. וביאר בשותה אוגרות משה (וירט סי' תנ) שהטעם שאן אמריך בז' זלהמה רברט המיקל באבל [כמובן בגין מועד קרין יט, מ], משום שברק לא היה ההכרעה הבוראה לו לאלה ששמייני עצרת עוללה רק לסת שחד מהשלושים, וכן יש להורות למשעה זורהה בערך השלחן (ס"א), ומה שביאר בשותה יצץ אלינור (אם יעקב סי' ס) בטעמו של הרברט ווסף, וגפני שכתוב

השלכות של הטעזר סיון תקמו תקמה

אֶבְנִים לְבָנוֹת בָּהָם קָבֵר. שַׁוְּבָמָקוּם שְׁהִיּוֹרִים קָעַט דָּרִים בָּמָקוּם אֶחָד וּבְכָל יוֹדָעִים כְּשִׂישׁ מַתָּה עִיר, הַכֵּל חֲשׁוֹב בָּמְפַרְסֵם: יְאֵין חֻזְקִים פּוֹכִין בְּחַפְנִיה וּקְבָרוֹת בְּבָנָן בְּחַלְהַמוּד (כד) לְהִיוֹת מַרְכָּנִים לִמְתָּה שִׁמְמוֹת. אֶכְלָל מַחְכְּבִין אָוֹתָם. אֲשֶׁר קִיה אֶרְךְ מַקְאָרוֹ אוֹ מַאֲרָכוֹ אוֹ מַרְחִיבָוּ: יְבָ (כח) בְּאֵין לְמַלְשָׁ (ו) עַשְׁבִים וּעַפְרָה בְּחַל הַמּוֹעֵד בְּבִתְהַקְּרָרוֹת כִּמוֹ שְׁנוֹהָבִים לְעַשְׂוֹת בְּחַל: (כט) בְּצִין חָזָק (ס) פְּדַיִן בְּמַוְעֵד, עַזְן בְּלִינְהַדְעָה סִיקָן תָּא סְעִיף (ו):

תקmach דיני אכבות בחול המועד, וכן כי סעיפים:

שערית תשובה

ללא חיל. כב"ה"מ. ו"ש בתקופת ניש' ב"ש שם הוגוון מקר"ש שפ"א שכתב שא"ר שפ"א קורטן וואן קוקום שפַּה מִמְּנָה לא זיליך שם שפַּה קוחו ב"כ יוכו לדי' ספַּהה, ו"ש ג'ולקליך בכחביין או בפַּאֲרָרְטָה נסְתָּרְתָּן אֶלְיָהָם שם, ו"בְּכָיו אַבְּאַיְזָרְסְּפָּעָן, ע"ג, פ"ג. בבה"ט, ו"ען שווית פ"ח והקשות פ"מ ב"ש א"ר ל"ז ר"ק ד"ה זו יונם, פ"ג. ו"ען פ"ל ר"ה יונם, ו"ק ר"י יונם פ"ל קולות טול קלול קשורה, איזו א"ר א"ר ברא"ז ספַּהה לא"כ ספַּהה ב"כ לולא ר"מ, א"פ"כ מ"ז מלשליטים אל"י ש"ט, ו"ען

שידוליק במקומות שאין אוכלים שם מושום צער, עשויה נ"ש סיכון עג: סעיף ט' נמשך: (ט) שניג משלם אפלו נגמר פזום בראש

באר היטב

מיוחה עז' א"י יש לפהיר ביז'ן גזעך מזונת, רס"י תקמ"ג, וככונה"ג כתוב
בשם תני' דהילא דא"א עז"א מפער לזרן מהקחר: (א) עשנבים. פטב
אי': מזאתי פתשותה מלה"ט טראני שצודרין צל' פסק זה ומשיק דפנוי
שלולקון לזרע בהיק, אבל מה שתולקין אמר קברות דפתת זרר לחמתה
שרי, צ"ש: (ב) סדרין. ואסחר נמי לזרש עדיל אלא ללחם קפנין, ובכך"ש
ק"י י"ט קאסטר, מ"א:

(6) לא. וכמו בבר שרגאים לנדקן כל שבעה יהלום מפַר, ואין זה פלי בטה אטראג'ן קבש סקלות או אשען קל עד אסיך קראל, וענ' גמינה. השם עאנן גראבך רע ליום אהב, אחרים. וענ'

משנה ברורה

כך שלא גזליך בפקוד שאותלים שם, וככל-שכן בתקופה שפת
שם, שמא מוקדם בז' יבוא להספירו, אלא גזליך בפקוד שאנ'
אוכלקין שם³). אבן בון שאין גנאה לאור זה כל', (⁵) לא גזליך
בעצמו בילוטוב⁴) אלא עליידי עברי⁵) (振奋) בימי' בסיון קלב
הגורע'א בסימן חקיד: (ד) ומורה שלשים מיום הקבורה⁶).

שמניינ' עזרת (ג) איינו נח'ש בז' בז' יומ אחד⁷: (ה) מכל גורות
שלשים. דהיינו גלויות ושבותה והחיצה כסמין, ועד דברם
המבראים בזורה-זעה בהקלות א簿ות: ב' (⁸) מיזטוב שעין
האפרון. לאפיקי יומטוב שעין קראושן לא גרע מהלה-המודע
אצינו עליה פון פמן: (א) אץ-על-פי שאינו נוהג וכוכו, ומיר
הה-פעיר שמת בוחה הקעל, דלאו אם מת ביום אפרון, מבאר
העצת הקסבר להנזה דנווה בו אבלות: (ח) עליה לו מן סמנים
הוא הדין בשני ימים טובי של ראש-השנה, בין (⁹) שנקר
יומי' ראשון על-ידי עבו'ם ובין שנקר בימי' שני. שאינו נוהג
הקון אבלות לכל' עלמא, מבל מקום יומ שעוי עליה לו מן המנין:
(ט) עין ביז'ה-דרעה וכוכו. טעוה-סופר הוה¹⁰, (ו) כי לא גזבר שם
מנין זה: ג' (¹¹) מותו. ורוא (ו) שבעה קמי מצחה¹²) שהם קפנ'שים
החותנה, אבל אוות שחשופו על-הה' (וכמה דאייא קיורה-זעה
פרקן שעוד) אין אבלותם אלא מדרנן: (יא) קאפרון.

ולעשותה מלהן כבר, דינו כמו נסירת מקורות וככ"ל:
יא (ב') להיות מוכנים. שנייה (ג') רופן לחדר ווכן להיות
מוכנים (ט') לעזע מתחם שמונות, דערחה ותרא היא, אקל לזרע
הטוער לאפנ' בו מה בחוץ הטעוד (ט') חופרין אפלוי בחילה בתהו
המידע: יב (כח) אין למלש וכו'. באלה ובנה כתוב וזה מינוי
שלקון לעזע בית-הקבורות⁽³⁾, אבל מה שהולישין אחר קברות הפת
ונור לתהינה שמי⁽⁴⁾, ובספר ואנאר-מרדיי מקפקק על זה וכתב
דפסחיתם שלחן-צורך אינורין, וכן בפונגו שלא תליש בחיל-
הטעוד: (ב') דין צדוק הדין במועד. בשאין אוונרים צדוק
דין (ט') אין אמרים גומין שבחו של מת. דקה נמי פרוגיל
הקספה, ואיפכן אסור לדרש עליון אלא לחייב בפוני, ובלשפין
ביווט בטוב דאסורה. ובמגנו אין דין פלמיד-קסט, וכן ניל' במשטה
ברורה סעיף-צקין יב. (ט') המעתה תענית כלום בחיל-המועד צרייך
למייב אדרס הטעוד אענית למתאזרין⁽⁵⁾, וטוב שעניהם אטר אקור תגוזו⁽⁶⁾:
א (א) בתוך הרגל. בין ביטם-טיב בין קחיל-המועד: (ב) לא
חל וכו'. ראמאי (ה) מצות עשה דשחתת הרגל שהוא עשה
דורבים ודרמי אבלות זה הוא ורק מצה רוחידי: (ג) ברגל. ומכל
כךום (כ) הנור שרגילים מבטל קאבלות או שאיזו קל עד אסר הקען,
כלויי במה שרגול מבטל קאבלות או שאיזו קל עד אסר הקען,

שער הצלב

(ד) בישוי: (ט) והגנו בשמם, אכל בפרקנש למי החובץ אין חצבן לא גוטס קבר ער שמיות גפלא בחל, כי היכי דילא לא פולען פולען, ובכבר קייניע דעה סיינע שלט [ברבי יוסף]: (ט) כן הוא דעת הטע ושלקון-חדר רשותו כן להקללה. וזו, דאר קראכיד' וכוניה אשוארין להפוך אף לעצם סחת שעת כבר, הנו וזו אח' חירות פולין שאמ' חוקין-חסן קפעריה שעומקה לא-גנו, וכל-לען קבר שהוא בפנין פלש. אכל קורת-שם בחפרית קרען פלו שאנו נועזין, אף לדעת האוקראין מטר וטוסיקין: (ט) פאנ-אברטום ושוויא, עזין פפי' מאגידים שמפטוק לענן מלמד-הכם בעומס טוב, אף דהספער אסוה, אנט-שדר דלודוש בעמינו מאפרה⁴¹.

ו-זאגאן רבי ברוך פרינציג מלסביס דאסטרו: (ט) קרייזדים: (ט) פוקרים: (ט) אסרוןין: (ט) וען-חסיקן תקיד עיפוי ח' קבאדר סלקה מה אשפטנבו שם אודות אַרְעִיטָן⁴² בישט קתב-טופר, וללאו-היא קידין לא-זעיגר טוי, רישם קינה כל האקלות שעה אמת קדם התני, מה שאין כן קה' צאי זיגן-אברטום ואליה רעה ונוד רוחה אקרוגנים, דילא קרש-ו-פשא-ו-בגטן לשוויא, ואומר-הן פאנ-אברטום שביבא בשם השוניה ובפי יוזף קן ביגאש בען פאנ-הציז' ועונג-אברטום, ובכ' שאין לומר דקה קלחא קדרי טפל באבל. עין טום: (ט) פאנ-אברטום ושוויא דעה סיינע בישוי-עליך וחיה-אטום, פלא כתין' ומעיטה שמאחרינו בויה: (ט) לברישרדר: (ט) מעד אכנתה:

